

Ko Pauk (MDY)

ကွာဝေးသောရက်စွဲ
ရေတွက်သော်

ကွာဝေးသောရက် စေ့ရေတွက်သော် (အပိုင်းတစ်)

ကျွန်မ ဒီနေ့ညနေ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့အခါ မေမေက အိမ်ကပန်း ခြံထဲမှာ သူ့သစ်ပင် ပန်းပင်တွေနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါင်းသင်လိုက် ရေလောင်းလိုက် မြေဆွလိုက်ပေါ့။ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်မဝင်လာတာ မြင်တော့ မေမေက ...

"မိနွေရေ သမီးအတွက် စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်"လို့ လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဆိုင်ကယ်ကို ဂိုဒေါင်ထဲထား အိမ်ပေါ်တက် ပြီးတော့ အဝတ်အစား လဲနေရင်းက စာလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီကလည်း ဆိုတာကို တွေးနေမိပါတယ်။ Gmail တွေ Chatting တွေ Fax တွေနဲ့သာ နပန်းလုံးနေတတ်တဲ့ ကျွန်မဆီကို စာမလာတာ နှစ်အတော်ကြာလို့ စာတိုက်က စာလာတတ်တယ်ဆိုတာ မေ့တောင်နေပါပြီ။ အဝတ်လဲပြီး စာပွဲပေါ်က စာကိုယူ ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ခြံထဲက ထိုင်ခုံပေါ်ရောက်လို့ စာအိတ်ပေါ်က ဝိုင်းစက်ပြီး သေသပ်လှပတဲ့ လက်ရေးကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ဝမ်းသာတာရော ဝမ်းနည်းတာရော နှစ်ခုပေါင်းလို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာပြီး ...

"မေမေရေ မင်းညှိဆီကစာရယ်" လို့ ဗလုံးဘထွေးနဲ့ ပြောလိုက်မိတဲ့ အသံမှာ ငိုသံ စွက်နေမှာကတော့ သေချာပါတယ်။ လှမ်းပြောရင်းကနေ

ပိုင်ရှင်အသစ်ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ မင်းညိုတို့ နေခဲ့တဲ့ ခြံလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းက အဆက်အသွယ်တွေ ဖြတ်လို့

ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ မင်းညို လို့ အဖျားဆွတ်ခေါ်တဲ့ မိုးမင်းညိုရယ်၊ မိနွေလို့ ခေါ်တဲ့ ကျွန်မ နွေပိတောက်ရယ် ၊ကျွန်မတို့က မနှင်း လို့ခေါ်တဲ့ မေနှင်းဆီ တို့ရဲ့ မေဖျောက်လို့ မရနိုင်တဲ့ ငယ်ဘဝလေးက အတွေးထဲကို ရောက်လာပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ 12နှစ် 1998ခုနှစ်ရဲ့ ပိတောက်တွေ ဝေနေအောင်ပွင့်လို့ တစ်လောကလုံး မွေးနေတဲ့ မနက်ခင်းမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကပ်ရက်ခြံကို မိသား တစ်စု ပြောင်းလာပါတယ်။ လေးနှစ်သားအရွယ် ကလေးမလေးက တစ် ယောက် နှစ်နှစ်သားလေးက တစ်ယောက်ရယ် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ဝကစ်ကစ် အသားညိုညို ကျွန်မနဲ့ရွယ်တူ 13နှစ်လောက် ကောင်လေးက တစ်ယောက် ပါ။

သူကတော့ မိုးမင်းညို ပေါ့။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ သူတို့ ပြောင်းလာတဲ့ နေ မှာပဲ မေမေက အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့် ပို့တဲ့နေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတော့ ပြောင်းလာတဲ့ သူတို့မိသားစု တစ်စုလုံးကို အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ဧည့်ခံလို့ မိတ်ဖွဲ့လိုက်ပါတယ်။

သူတို့မိသားစုက အားလုံး ငါးယောက်ပါ။ မင်းညိုတို့ အဖေရယ် အမေ ရယ် ကလေး သုံးယောက်ရယ်ပေါ့။ နောက်မှ သိလာရတာက မင်းညိုဖေဖေ က သူလေးနှစ်သားလောက်မှာ ဖားကန့် ကျောက်တွင်းက အပြန်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားပါတယ်။

သူ့အမေက ရှမ်းသွေးတစ်ဝက် တရုတ်သွေးတစ်ဝက် သူ့မိဘတွေ လက်ထပ် သူငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်ပါသတဲ့။ မင်းညိုတို့အဖေ ကိုညိုဝင်းနဲ့ကလည်း ကျောက်အရောင်းအဝယ်အတွက်

ဖားကန့်တက်ဝယ် တရုတ်ပြည်ဘက်ထွက် ရောင်းလုပ်နေရင်း တွေ့ကြတာ ကနေ လက်တွဲလို့ ဘဝကို ထူထောင်ခဲ့ကြတာ အဆင်ပြေပါသတဲ့။

မင်းညိုတို့ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားတော့လည်း သားလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်ရင်း ဘဝကို အိန္ဒြေမပျက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ မင်းညို သူငယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝကို ရောက်တဲ့နှစ်မှာဘဲ သူ့မေမေက ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်ရာမှာ လူအလိမ် ခံလိုက်ရပါတယ်။ သူ့မေမေက ဒီမှာဝယ်တယ် ဟိုလူက တရုတ်ပြည်တက် ရောင်းပေးတယ် ရှယ်ယာပေါ့။ အမြတ်အစွန်းကလည်း ကောင်းခဲ့ပါတယ်။

အစပထမတော့ အဲဒီလိမ်သွားတဲ့လူနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်တာ လေးငါး ကြိမ်လုပ်တာ အဆင်တွေပြေလို့ပေါ့။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် များများလုပ်မယ် ဆိုတော့ သူ့ပိုင်တဲ့ ကျောက်တွေတင် မကဘူး သူများကျောက်တွေကို ပါ ပြန်လာရင် ရှင်းမယ်ဆိုပြီး အကြွေးယူပြီး ထည့်ပေး လိုက်ပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အကြံသမားက ဒီတစ်ခေါက်မှာ လုံးဝ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။ လိုက်စုံစမ်းတော့လည်း ပြည်မထဲကို ဝင်သွားတာလိုလို သေဘဲ သွားတာလိုလိုနဲ့ အစပျောက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့လည်း ကျန်နေသူက ပြဿနာတွေကို ရှင်းပေါ့။

ဆက်လုပ်ဖို့ကလည်း အရင်းပျောက် ပေးစရာအကြွေးတွေက တကျိကျိ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ မိန်းမသား ဖြစ်နေတော့ အခုလက်ရှိအိမ်ထောင် ဦးဝမ်ရွှေက ကယ်တင်ရှင်လုပ်လို့ လက်ထပ်လိုက်ပါသတဲ့။ ကိုဝမ်ရွှေက တော့ တရုတ်လူမျိုး လူပျိုကြီးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မင်းညိုတို့ အမေအပေါ်မှာ ချစ်လည်းချစ် သစ္စာလည်းရှိသလို မင်းညိုကိုလည်း သူ့သားအရင်းလို ဂရုစိုက်ပါတယ်။ နောက် သူတို့ စီးပွားတက်

လာတဲ့အခါ လမ်း 40ဘက်မှာ အိမ်ငှားနေ နေတာကနေ ကျွန်မတို့နေတဲ့ နန်းရှေ့ရေစစ်ကန်နားက ခြံကို ဝယ်လိုက်ပြီး ပြောင်းလာတာပါ။

တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ခပ်ဝေးဝေးရှိကြတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ သီးသန့် ရပ်ကွက် လေးမှာ မင်းညိုနဲ့ ကျွန်မက ရွယ်တူလည်းဖြစ် သားမရှိတဲ့ ကျွန်မ မေမေက လည်း မင်းညိုကို သားလေးလိုချစ်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က မောင်နှမ လို ဖြစ်သွားပါတယ်။ မင်းညိုက မနက်လင်းတာနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက်လာ ... မရောက်ရင်လည်း မေမေက လှမ်းခေါ်ဆိုတော့ သူတို့အိမ် ထက် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အနေများပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဖေဖေက မနက်အစောဆုံး သူ့ဆီစက်ကို သွား ညှပ်ပြန်လာဆို တော့ ကျွန်မတို့အိမ်က လူရှင်းပါတယ်။ သူတို့အိမ်မှာကျတော့ သူ့မေမေက မျက်နှာချိုပေမယ့် ဦးဝမ်ရွှေက မျက်နှာထား နည်းနည်းတည်တော့ ကျွန်မ က ကြောက်တော့ သိပ်မသွားရဲပါဘူး။ အမှန်က ဦးဝမ်ရွှေက သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မက ရှာကြံကြောက်တာပါ။ တစ်ခါတလေမှ မင်းညို ညီလေးကို ချီချင်တယ်ဆိုမှ သွားပါတယ်။

ကျွန်မတို့အိမ်ကလည်း ဘာလေးပဲလုပ်လုပ် မင်းညိုတို့အိမ်ကို ကမ်းသလို ဦးဝမ်ရွှေကြီးကလည်း ခရီးပြန်တိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်အတွက် အမြဲ လက်ဆောင်ပါပါတယ်။ သူ့အလုပ်က အမြဲလိုလို ခရီးထွက်နေရတယ်။ အိမ် မှာ ကလေးနဲ့ မိန်းမတွေကိုပဲ ထားခဲ့ရတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ရ တာ သူ့အိမ်အတွက် စိတ်ချရတယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အမြဲပြောပါ တယ်။

သူတို့ နှစ်သစ်ကူး ဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့ မိသားစုကို သူတို့ရိုးရာအတိုင်း ထမင်းစားပွဲနဲ့ ဧည့်ခံလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာနှစ်ကူးတဲ့ သင်္ကြန်မှာ ဆိုရင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တစ်ပျော်တစ်ပါးနဲ့ ချက်ပြုတ်စားကြနဲ့ပေါ့။ ဒီ

တော့လည်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်လို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတဲ့ ရက်များစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။

မင်းညိုနဲ့ ကျွန်မကိုလည်း အိမ်က အမှတ်(16) ကျောင်းမှာ ကျောင်းအပ်ပေးပါတယ်။ ကျောင်းသွားတော့ မင်းညိုနဲ့ ကျွန်မ စက်ဘီးတစ်စီးစီနဲ့ ကျောင်းအတူတူ တက်ပါတယ်။ နောက်ကိုးတန်းကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ မင်းညိုက ကျွန်မကို သူ့နောက်ကနေ ထိုင်လိုက်ခိုင်း ပါတော့တယ်။ မိသားစု နှစ်ခုလုံးကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို မောင်နှမနှစ်ယောက်လို့ သဘောထားသလို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သဘောထားကလည်း သည်အတိုင်းပါဘဲ။

ကိုးတန်း နှစ်လယ်လောက်မှာ အေးချမ်းနေတဲ့ မင်းညိုဘဝလေးက မုန်တိုင်းထန်ဖို့ အစပြုလာပါတယ်။ မင်းညိုမေမေ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့ အချိန်မှာ ဦးဝမ်ရွှေက အိမ်မှာ ကူညီဖို့အတွက် နယ်မှာနေတဲ့ သူ့အစ်မအပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာနေဖို့ ခေါ်ထားလိုက်ပါတယ်။ သူ့မေမေ သူ့အတွက် တတိယမြောက် အမေတူ အဖေကွဲ ညီလေး မွေးပေးတဲ့ အချိန်မှာ မီးတွင်းထဲမှာတင် သူ့အမေရော ညီလေးပါ ဆုံးပါးသွားပါတယ်။

သူက သူ့အမေ အမျိုးတွေဆီ ပြန်သွားနေမယ်လို့ ပြောတဲ့အခါ ဦးဝမ်ရွှေက မင်းညိုနဲ့သူ သွေးသား မတော်စပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်တွေပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သူ့အမေနဲ့ ပေါင်းသင်းစဉ်မှာ

တိုးပွားလာတာဖြစ်လို့ မင်းညိုနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ သူ့အနေနဲ့လည်း မင်းညို သံယောဇဉ် ရှိတဲ့အတွက် ဘွဲ့တစ်ခုရတဲ့အထိ သူတာဝန် ယူပါရစေလို့ ဆိုပြီး ဆက်နေခိုင်းပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ အိမ်ကိစ္စတွေ အားလုံးဟာ ကြီးမေလို့ ခေါ်ရတဲ့ ဦးဝမ်ရွှေ အစ်မကြီးလက်ထဲကို ရောက်သွားသလို အိမ်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်သူ အိမ်စိုး

ကြီးလည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကြီးမေက မိန်းမဘက်က ပါလာတဲ့ မင်းညိုက လုံးဝ မျက်နှာသာ မပေး သလို သူ့စိတ်ထဲမှာ သွေးမတော် သားမစပ်သူကို တင်ကြွေးထားရတယ်လို့ ယူဆနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဝမ်ရွှေ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘာမှမ ဖြစ်ပေမဲ့ ခရီးထွက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ မင်းညိုကို တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆက်ဆံတာ သူ့အောက်က ညီလေး ညီမလေးတွေနဲ့ သွေးကွဲအောင် သင်ပေးတာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

မင်းညိုက စကားနည်းပြီး အေးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မျိုသိပ် ထားနိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ သိပ်ခံစားလာရတဲ့အခါမှ မေ့မေ့ကိုတော့ သူရင်ဖွင့်လေ့ ရှိပါတယ်။

မေမေကလည်း သူ့အစ်မစိတ်ထား မမှန်တာကို သည်းခံလို့နေပါ။ ဦးဝမ် ရွှေမျက်နှာ ရှိသေးတာရယ် ညီလေး ညီမလေးတွေက အချိန်တန်ရင် သွေး က စကားပြောမှာပါဆိုပြီး စိတ်ပြေအောင် ပြောပေးသလို သူ့ကို အရင်က ထက်ပိုလို့ ကြင်နာမှုတွေကို ပေးပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် အဝတ်အစားဝယ် ရင် ပစ္စည်းဝယ်တယ်ဆိုရင် မင်းညိုအတွက်ပါ အမြဲ ထည့်ဝယ်ပေးသလို မေမေက ကျွန်မနဲ့တန်းတူ ထားလို့ ဂရုစိုက်တာကြောင့် ကျွန်မမေမေက မင်းညိုမေမေပါဖြစ်လို့ လာတော့ မေ့မေ့ ပါးစပ်က "သားရေ မင်းညိုရေ "ဆိုတဲ့အသံတွေက မကြားချင် အဆုံးပါဘဲ။

အများအားဖြင့် မင်းညိုက ကျွန်မတို့အိမ်ဖက် မလာလို့ သူ့အိမ်မှာနေရင် သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့စာဖတ်နေတာ များပါတယ်။ မင်းညို တစ်ခါက ပြောဖူး တာတော့ (မိနွေ ငါ့ဘဝရဲ့ အဖော်အစစ်က နင်တို့မိသားစုလေးနဲ့ သက်မဲ့ စာအုပ်တွေပါပဲ)တဲ့။

တစ်ရက်မှာတော့ မဖြစ်လောက်တဲ့ ပြဿနာက ပထမဆုံးသွေး ကြီးမား

တဲ့ မီးပွားလေး ဖြစ်လာပါတယ်။
